

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Emlékezés Márkus Józsefnek.*

Forrás:

Független Budapest.

Bp.
(Hely)

1915. é. 31.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Márkus József

Idő

"1915"

Személy

Helyszám

Emléket Márkus Józsefnek.

Frissen hantolt sirja felé az emlékezés szelid virágai borulnak s a gyermek, amelyet évtizedeken át keblén melengetett s szíve vérével dédelgetett, már csak a bánat könnyeit sirhatja, hogy el kellett költöznie neki is...

Márkus József, ez az egészen egész ember több évtizeden át csak a fővárosért élt. Hiszen lehetnek, akik a közéleti munkásság terén nem haladtak egy csapáson vele, — ez a lap is más ideálokat tüzött maga elé, — de azt nem lehet elvitatni tőle, hogy önzetlen munkájából csak haszon fakadt a polgárok összességére. Szegényen halt meg, mert csak ideáljai voltak, egyéni vágyai sohase. Puritánsága is abból eredt, hogy álmaiban sohasem a maga, hanem mindig a gondjaira bízott közérdek boldogulását látta maga előtt. Ott kezdte, ahol annyian, akik szent ideálokért a legelősebb utra kerülnek: a nemzet napszámosságává szegődött s dolgozott éjt-napot

összetéve, hogy eszményei valóra váljanak. A főváros csak önmagát becsülte meg, amikor magához édesgette egészen. S ahogy nőtt, nőtt, mint a jegenyék, amiknek magasságát a természet szabja meg, egyszerre megnőtt odáig, amelyen túl vágyai már nem ismertek értékelkedést. Vezére volt a közösségnek s minden vágya csak abban összpontosult, hogy a közérdeknek hasznára lehessen. Amíg azt látta, hogy a kor egy csapáson halad vele, szakadatlanul dolgozott a munkának azzal a lázával, amely csak az idealistáknak a sajátosága. Aztán, amikor észrevette, hogy az ő eszményei helyett másokra áhítoznak az emberek, félreállt harag nélkül, fájdalom nélkül s visszakeresztelkedett a közkatonák közé, mert csak egyetlenegtől nem tudott volna elszakadni sohase: a munkától.

S így láttuk őt az utolsó évtized alatt mindenütt, ahol a polgári közérdekért sikra kellett szállani. S ebben a tekintetben nem ismert semmiféle tekintetet; s amikor politi-

kai bálványai a polgári érdekek ellen mertek zászlót bontani, az első között volt, aki megtagadta politikai ideáljait, hogy édes mindannyiunkért, polgártársaiért küzdhesen tovább. Budapest polgára volt egész életén át s akkor sem kívánt egyéb is lenni, mint épen csak ez, — amikor talán a politikai karriér szédítő magaslatáról integettek hívóan, csábítóan felé.

Milyen nemes lélek, milyen igaz ember költözött el vele!... Emlékének örökké élnie kell a szivekben, de élnie kell szemmel láthatólag is! Emléket kell emelni néhai Márkus Józsefnek, monumentális bizonyosságát a soha el nem múló hálának, amit polgártársaihoz s a fővároshoz való rajongó ragaszkodásával küzdött ki magának. Ez az emlék nem várthat sokáig magára. S ha olyan időket is élünk, amikor millió gond szakad az emberek nyakába, ez az egy: a hála nem alacsonyíthatja le magát annyira, hogy egy pillanatra is megfeledkezzék arról, hogy mivel tartozik néhai Márkus József emlékezetének...